



Rapport

Datum: 5 december 2005
Rapportnummer: 2005/373

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) informatie op zijn website heeft gezet die misleidend is met betrekking tot de termijn van zes maanden waarbinnen een vreemdeling met een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv) Nederland kan inreizen, in het geval dat tevens een multiple-entry visum (C-visum) van drie maanden is verleend, zoals in het geval van zijn echtgenote, daar de daadwerkelijke inreistermijn dan beperkt is tot drie maanden.

Voorts klaagt verzoeker erover dat zijn klacht hierover kennelijk ongegrond is verklaard.

Beoordeling

Algemeen

I. Bevindingen

Om zich met verzoeker in Nederland te kunnen herenigen, diende zijn echtgenote, die de Oekraïense nationaliteit bezit, een aanvraag in om verlening van een machtiging tot voorlopig verblijf (mvv). Op 30 maart 2004 werd de verzochte mvv op de Nederlandse ambassade te Kiev (Oekraïne) feitelijk afgegeven. Met deze mvv, ook wel "D-visum" genoemd, kon de echtgenote van verzoeker Nederland binnen zes maanden na afgifte ervan inreizen. In haar paspoort werd echter een Schengen-sticker geplaatst waarmee het D-visum gecombineerd werd met een C-visum. Volgens de rubriek "geldig van-tot" werd daarmee de geldigheidsduur van het visum op drie maanden gesteld, van 2 april 2004 tot 2 juli 2004.

Bij brief van 23 mei 2004 diende verzoeker hierover een klacht in bij de Nationale ombudsman. Volgens verzoeker stond er in de beschikbaar gestelde informatie van de website van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND) vermeld dat een vreemdeling, nadat de mvv in het paspoort is geplakt, zes maanden de tijd heeft om naar Nederland te reizen. Op grond van deze informatie meende verzoeker dat ook zijn echtgenote recht had op een visum waarmee zij Nederland gedurende de gehele periode van zes maanden waarin het visum geldig is, mocht inreizen.

De klacht bleek echter nog niet eerder aan het bestuursorgaan zelf te zijn voorgelegd. Aldus werd op 24 juni 2005 de klacht in overleg met verzoeker alsnog doorgestuurd naar de IND met het verzoek daarop te reageren.

Bij brief van 9 augustus 2005 verklaarde de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie verzoekers klacht kennelijk ongegrond. De minister deelde verzoeker mee dat het D+C-visum dat zijn echtgenote had gekregen, een combinatievisum was van een mvv (of D-visum) dat zes maanden geldig is en een visum voor kort verblijf (of C-visum) dat drie

maanden geldig is. Met dit visum kon zijn echtgenote na aankomst in Nederland en in afwachting van een verblijfsvergunning, binnen en buiten het Schengengebied reizen. Dit zou niet mogelijk zijn geweest indien zij alleen over een D-visum had beschikt. Echter, omdat de maximale duur van een visum voor kort verblijf drie maanden is, was het visum van zijn echtgenote eveneens voor drie maanden geldig gemaakt.

Met betrekking tot de informatie op de IND-website waar verzoeker aan refereerde, deelde de IND mee dat deze informatie formeel juist is aangezien het alleen het D-visum betreft. De algemene informatievoorziening voorziet niet in alle eventueel mogelijke afwijkingen van de hoofdregels, aldus de IND.

Verzoeker was het niet eens met de reactie op de klacht en wendde zich daarom op 21 september 2004 opnieuw tot de Nationale ombudsman.

In reactie op de klacht deelde de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie op 2 maart 2005 mee dat de inreistermijn met een D+C-visum niet wordt bekort van zes naar drie maanden. Zowel bij een D-visum als ook bij een gecombineerd D+C-visum geldt een inreistermijn van zes maanden. De minister achtte de informatie zoals verstrekt door de IND-website dan ook correct en zeker niet misleidend te noemen. Zij achtte de klacht kennelijk ongegrond. Zij merkte echter nog wel op dat zij het begrijpelijk vond dat bij verzoeker de indruk was ontstaan dat de inreistermijn zou zijn bekort nu er in de rubriek "van-tot" van het visum een geldigheidsduur van drie maanden werd vermeld. De reden hiervan was gelegen in het feit dat het D- en het C-gedeelte van het gecombineerde visum niet een zelfde geldigheidsduur kent (zes respectievelijk drie maanden) en op het visumsticker slechts één geldigheidsduur kan worden opgenomen. De met de grensbewaking belaste autoriteiten zijn er echter van op de hoogte dat in geval een D+C-visum is verstrekt, de inreistermijn om in Nederland een verblijfsaanvraag te kunnen indienen zes maanden bedraagt, ook al is dit niet op het visum vermeld.

II. Beoordeling

A. Ten aanzien van de informatieverstrekking over de geldigheidsduur van het D+C-visum

Het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking houdt in dat bestuursorganen burgers met het oog op de behartiging van hun belangen actief en desgevraagd van adequate informatie voorzien. Ten aanzien van informatieverstrekking via de website van een bestuursorgaan brengt dit vereiste mee dat de hierin verstrekte informatie voldoende volledig en juist is, en dat de burger daarop moet kunnen vertrouwen.

De Nationale ombudsman is met de minister van oordeel dat de tekst van de website over de termijn van zes maanden waarbinnen een vreemdeling met een mvv (of D-visum) Nederland kan inreizen, formeel juist is. De informatie van de website waaraan verzoeker refereert, betreft immers alleen het D-gedeelte van het visum, dat een geldigheidsduur

heeft van zes maanden. Ook indien een D-visum in gecombineerde vorm als D+C-visum wordt afgegeven, blijft de geldigheidsduur van het D-gedeelte van het visum zes maanden. In zoverre is de informatie op de website strikt genomen niet misleidend te noemen.

Het vorenstaande neemt niet weg dat er verwarring ontstond omdat aan de echtgenote van verzoeker een D+C-visum was verleend, waarbij in de rubriek "van-tot" werd aangegeven dat dit visum drie maanden geldig was. Uit het visum noch de tekst van de website viel af te leiden dat met de afgifte van een dergelijk combinatievisum de geldigheidsduur van het D-gedeelte niet werd gewijzigd. Het standpunt van de minister in haar reactie op de interne klachtprocedure, dat de afgifte van een D+C-visum een uitzondering op de hoofdregel is en daarom niet op een algemeen informatiemedium wordt geplaatst, wordt niet gevolgd. Uit het beleid blijkt immers dat juist alle D-visa, behoudens een enkele uitzondering (zie Achtergrond, onder 3.), in combinatie met een C-visum worden afgegeven.

De Nationale ombudsman is van oordeel dat de op de website van de IND verstrekte informatie met betrekking tot de geldigheidsduur van een D-visum niet toereikend is en niet voldoet aan hetgeen in dit opzicht vanuit het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking mag worden verwacht.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Het voorgaande geeft de Nationale ombudsman tevens aanleiding tot het doen van een aanbeveling.

B. Ten aanzien van de klachtafhandeling door de IND

Verzoeker klaagt er voorts over dat de IND zijn klacht kennelijk ongegrond heeft verklaard.

Het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving houdt in dat bestuursorganen bij de voorbereiding van hun handelingen de relevante informatie verwerven. Dit impliceert dat het bestuursorgaan ook met het oog op zorgvuldige klachtbehandeling toereikend onderzoek instelt.

Gelet op de memorie van Toelichting op artikel 9:10 Awb jo artikel 7:3 Awb (Zie Achtergrond, onder 4., 5. en 6.) mag worden aangenomen dat van een kennelijk ongegronde klacht sprake is, wanneer uit het klaagschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de klacht van de klager ongegrond is en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie. In gevallen van kennelijke ongegrondheid van de klacht komt het bestuursorgaan dus reeds na kennisneming van het klaagschrift tot de conclusie dat de daarin neergelegde klacht geen doel kan treffen en de gedraging waarover wordt geklaagd juist is te achten. De wetgever heeft hier evenals bij de bezwaarschriftprocedure een restrictieve toepassing beoogd.

Gelet op hetgeen hiervoor onder A. wordt overwogen heeft de minister de klacht niet kennelijk ongegrond kunnen verklaren. De minister had nader onderzoek moeten verrichten naar de toepasselijke regelgeving en website tekst om tot een zorgvuldige beoordeling van de klacht te komen. De minister kon derhalve, na kennisneming van het klaagschrift niet tot de conclusie komen dat de klacht op voorhand geen doel kon treffen. Door dit wel te doen heeft de minister gehandeld in strijd met het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving. De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

Conclusie

De klacht over de onderzochte gedraging van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie is

gegrond ten aanzien van:

de informatieverstrekking over de geldigheidsduur van het D+C-visum, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverstrekking;

de klachtafhandeling door de IND, wegens schending van het vereiste van actieve en adequate informatieverwerving.

AANBEVELING

De Nationale ombudsman geeft de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie in overweging om informatie over de geldigheidsduur van een D+C-visum, nu de afgifte daarvan meer regel dan uitzondering is, algemeen toegankelijk te maken via de website dan wel op een andere wijze, zoals bijvoorbeeld een standaardmatige, meertalige bijsluiter die aan de betrokkenen kan worden overhandigd bij het plaatsen van het visum in het paspoort.

Onderzoek

Op 13 oktober 2004 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer B. te Purmerend, met een klacht over een gedraging van de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND).

Naar deze gedraging werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie bij brief van 17 december 2004 verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben.

Op 16 maart 2005 werd verzoeker in de gelegenheid gesteld te reageren op de informatie van de minister. Verzoeker maakte van deze gelegenheid geen gebruik.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen.

Verzoeker deelde mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen.

De minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie gaf binnen de gestelde termijn geen reactie.

Informatieoverzicht

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

Klaagschrift van 23 mei 2004;

Reactie IND van 9 augustus 2004;

Verzoekschrift van 21 september 2005;

Standpunt van de minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie van 2 maart 2005.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Vreemdelingenwet 2000

Artikel 1, aanhef en onder h. Definitiebepaling machtiging tot voorlopig verblijf

"In deze wet en de daarop berustende bepalingen wordt verstaan onder machtiging tot voorlopig verblijf: Het bij een Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het land van herkomst, het land van bestendig verblijf of, bij gebreke daarvan, het dichtstbijzijnde land waar wel een vertegenwoordiging is gevestigd, dan wel bij het Kabinet van de Gouverneur van de Nederlandse Antillen of het Kabinet van de Gouverneur van Aruba aldaar, door de vreemdeling in persoon aangevraagde en aldaar door die vertegenwoordiging of dat Kabinet na voorafgaande machtiging door Onze Minister van Buitenlandse Zaken afgegeven visum voor een verblijf van langer dan drie maanden."

2. Vreemdelingencirculaire 2000

Paragraaf B1/1.1.5 Geldigheidsduur machtiging tot voorlopig verblijf

"De machtiging tot voorlopig verblijf wordt afgegeven door de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging in het buitenland. De machtiging tot voorlopig verblijf kan slechts worden afgegeven na voorafgaande machtiging door de Visadienst van het Ministerie van Buitenlandse Zaken, ondergebracht bij de Immigratie- en Naturalisatiedienst (IND). Deze machtiging is zes maanden geldig te rekenen vanaf de datum van dagtekening van het bericht van de Minister van Buitenlandse Zaken om een machtiging tot voorlopig verblijf te verstrekken. Binnen die zes maanden moet de vreemdeling de machtiging in ontvangst hebben genomen. Indien de vreemdeling zich niet binnen zes maanden bij de Nederlandse diplomatieke of consulaire vertegenwoordiging heeft vervoegd voor de afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf, zal een nieuwe aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf moeten worden ingediend. Indien de afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf plaats heeft gevonden binnen die zes maanden heeft de vreemdeling vervolgens zes maanden de tijd om vanaf datum afgifte van de machtiging tot voorlopig verblijf naar Nederland te reizen."

Paragraaf B1/1.1 Doel D+C-visum

"De aanvraag om afgifte van een machtiging tot voorlopig verblijf leidt, na verstrekking van de machtiging, in de praktijk veelal tot afgifte van een D + C visum; een combinatie van een nationaal visum voor lang verblijf (mvv) met een kort verblijf Schengen C-visum. Doel van dit combinatievisum, goed voor meerdere reizen en met een geldigheid van 90 dagen vanaf datum afgifte, is het ondervangen van de problemen die voor de aanvrager mogelijk kunnen ontstaan door de periode die gemoeid is met het daadwerkelijk verstrekken van de verblijfstitel op basis van de mvv. Voor het combinatievisum gelden de bestaande voorwaarden en procedures, met dien verstande dat bij afwijzing van het D-visum, uiteraard geen afzonderlijk C-visum wordt verstrekt (zie verder A/7.2.7.3)."

Paragraaf A2/7.2.7.3 Machtiging tot voorlopig verblijf gecombineerd met visum kort verblijf (D+C-visum)

"De combinatie van de machtiging tot voorlopig verblijf en visum kort verblijf (het D+C visum) is ingesteld om tegemoet te komen aan de problemen die voor sommige vreemdelingen kunnen ontstaan door de periode die ligt tussen de aanvraag op basis van de machtiging tot voorlopig verblijf en de verstrekking van een verblijfstitel waarmee vrij gereisd kan worden in en buiten het Schengengebied en waarmee Nederland weer kan worden ingereisd.

De voorwaarden voor afgifte van het combinatievisum zijn de voorwaarden die gehanteerd worden voor de beoordeling van een aanvraag van het D-visum. Voor het C-deel vindt slechts de mogelijk vereiste elektronische consultatie van de Schengen-partners plaats **(overigens moet de aanvrager van het combinatievisum ervan op de hoogte worden**

gesteld dat een eventuele consultatieplicht kan leiden tot vertraging bij de afgifte) en blijft voorlegging aan de Visadienst kort-verblijf achterwege, immers zonder mvv-machtiging geen afgifte van een combinatievisum. Zie hiervoor de paragrafen 7.2.1 en 7.2.7.2.

Voor het aanbrengen van het combinatievisum wordt gebruikgemaakt van de eenvormige Schengen-visumsticker waarbij in de rubriek **'type visum'** de code D + C is afgedrukt. In de rubriek **'geldig voor'** staat een code samengesteld uit het land dat het D-visum afgeeft, gevolgd door de vermelding **'SCHENGEN-STATEN'**. Ten slotte staat in de rubriek **'bijzonderheden'** de code **A - O**, of **A - A** (A = machtiging door nationale autoriteit, O= afgifte zelfstandig door vertegenwoordiging in het buitenland) **gevolgd door het visumnummer en eventuele nationale gegevens.**

Het C-deel van het combinatievisum is geldig voor een periode van maximaal 90 dagen vanaf de dag van afgifte en wordt veelal verstrekt als multi-entry visum."

3. Tussentijds Bericht Vreemdelingencirculaire (TBV 2002/46)

Achtergrond

"De achtergrond voor de invoer van het nieuwe combinatievisum wordt gevormd door de gevoelde behoefte aan overbrugging van de wachttijd tussen de binnenkomst van een vreemdeling op het grondgebied van de staat die het D-visum (mvv) heeft afgegeven en de beslissing op de definitieve verblijfsaanvraag en de daaraan gekoppelde afgifte van het verblijfsdocument (verblijfsvergunning regulier voor bepaalde tijd) aan de vreemdeling. De vreemdeling wordt hierdoor beperkt in zijn mogelijkheden zich binnen en zondig buiten het Schengengebied te begeven en weer terug naar Nederland te keren. Ten aanzien van de voorwaarden voor afgifte van het D+C-visum kan worden opgemerkt dat die welke gelden voor het D-visum bepalend zijn. Zonder machtiging voor afgifte van de mvv wordt uiteraard geen combinatievisum afgegeven. De voorwaarden voor afgifte van het D-visum worden, evenals de door de IND uitgevoerde toetsings- en machtigingsprocedure, niet gewijzigd, terwijl voor het C-visumdeel alleen de eventueel verplichte elektronische consultatie van de Schengen-partners overblijft. Voorlegging aan de Visadienst blijft achterwege. (...) Ter voorkoming van administratieve problemen op de posten in het buitenland zal, afgezien van uit de consultatie voortvloeiende beletsels ofwel de wens van de vreemdeling, elk D-visum als combinatievisum worden afgegeven."

4. Algemene wet bestuursrecht (Awb)

Artikel 9:1

"1. Een ieder heeft het recht om over de wijze waarop een bestuursorgaan zich in een bepaalde aangelegenheid jegens hem of een ander heeft gedragen, een klacht in te

dienen bij dat bestuursorgaan.

2. Een gedraging van een persoon, werkzaam onder de verantwoordelijkheid van een bestuursorgaan, wordt aangemerkt als een gedraging van dat bestuursorgaan.”

Artikel 9:10

“1. Het bestuursorgaan stelt de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft, in de gelegenheid te worden gehoord.

2. Van het horen van de klager kan worden afgezien indien de klacht kennelijk ongegrond is dan wel indien de klager heeft verklaard geen gebruik te willen maken van het recht te worden gehoord.”

Artikel 7:3

“Van het horen van de belanghebbenden kan worden afgezien indien:

(...)

b. het bezwaar kennelijk ongegrond is.”

5. Memorie van Toelichting Awb

(Kamerstukken Tweede Kamer 1988-1989, 21 221, nr. 3, pagina 148-150)

“In dit artikel (7:3 Awb; N.o.) wordt een aantal uitzonderingen geformuleerd op de hoofdregel van artikel (7:2 Awb; N.o.).

Het gaat om een aantal uitzonderingsgevallen waarin het horen van de betrokken belanghebbende(n) achterwege kan blijven, wanneer zulks voor een zorgvuldige heroverweging en besluitvorming niet nodig is. Artikel (7:3; N.o.) onderdelen a tot en met d, noemt vier typen van gevallen waarin het horen van belanghebbenden kan worden afgezien: (...), (b) het bezwaar is kennelijk ongegrond, (...). Artikel (7:3; N.o.) biedt aldus voldoende mogelijkheden om in de situaties waarin het horen niet zinvol is te achten, daarvan ook daadwerkelijk af te zien. (...)

De in onderdeel b opgenomen uitzondering, die in het voorontwerp niet voorkwam, heeft betrekking op het geval dat het bezwaar kennelijk ongegrond is. Deze uitzondering voorziet in de mogelijkheid om een bezwaarschrift op inhoudelijke gronden vereenvoudigd af te doen. Van een kennelijk ongegrond bezwaar is sprake, wanneer uit het bezwaarschrift zelf reeds aanstonds blijkt dat de bezwaren van de indiener van het bezwaarschrift ongegrond zijn en er redelijkerwijs geen twijfel mogelijk is over die conclusie.

Als voorbeelden van gevallen waarin sprake kan zijn van een kennelijk ongegrond bezwaar kunnen de volgende worden genoemd: gehele of gedeeltelijke tegemoetkoming aan het bezwaar is evident in strijd met een wettelijk voorschrift; het bezwaar richt zich tegen de afwijzing van een herhaalde aanvraag zonder dat in het bezwaarschrift melding wordt gemaakt van sedert het eerste besluit nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden; het bezwaar richt zich tegen een beslissing welke geheel overeenkomt met vast - door de rechter aanvaard - beleid. De uitzondering op de hoorplicht mag in deze gevallen slechts gebruikt worden indien het verwacht kan worden dat het horen nog van belang is voor het vaststellen van feiten en omstandigheden die op de beslissing van invloed zijn.

In gevallen van kennelijke ongegrondheid van het bezwaar komt het bestuursorgaan dus reeds na kennisneming van het bezwaarschrift tot de conclusie dat de daarin vervatte bezwaren geen doel kunnen treffen en de bestreden primaire beschikking overeind dient te blijven.

De gevallen waarin een bezwaar kennelijk ongegrond is, vertonen enige verwantschap met de gevallen waarin het beroep op de rechter kennelijk ongegrond is. Er zijn evenwel verschillen die voortvloeien uit de omstandigheid dat het bestuur is gehouden tot een bestuurlijke heroverweging van de primaire beslissing en de rechter tot een rechtmatigheidstoetsing van het aan zijn oordeel onderworpen besluit. De rechter kan reeds op de grondslag van het beroepschrift tot de beslissing komen dat de in het beroepschrift neergelegde bezwaren niet tot vernietiging van de bestreden beslissing kunnen leiden op een van de beroepsgronden. Bezwaren die niet tot een vernietiging door de rechter zullen leiden, omdat deze niet de rechtmatigheid van de bestuurlijke beslissing betwisten, kunnen evenwel in het kader van een bestuurlijke heroverweging tot een andere bestuursbeslissing dan de oorspronkelijke leiden.

Het is van het grootste belang dat het bestuursorgaan artikel (7:3 Awb; N.o.), onderdeel b, met grote zorgvuldigheid en behoedzaamheid toepast. De doeleinden die de wetgever met een verplichte bezwaarschriftprocedure beoogt te realiseren, zullen niet worden verwezenlijkt, indien zorgvuldige toepassing van deze bepaling niet zou zijn verzekerd. Er moet worden gewaakt dat bestuursorganen op lichtvaardige wijze met de uitzonderingsbepaling omspringen en te snel tot het oordeel komen dat er sprake is van een kennelijk ongegrond bezwaar en deswege van het horen van de belanghebbende kan worden afgezien.

De bestuursorganen zullen er in de eerste plaats zelf voor moeten zorg dragen dat de bepaling juiste toepassing vindt. Goede interne procedures zijn daartoe noodzakelijk. Ter voorkoming van onzorgvuldige toepassing van deze uitzonderingsbepaling is het wenselijk dat de beslissing om de belanghebbende niet in de gelegenheid te stellen om te worden gehoord op de grond dat zijn bezwaar kennelijk ongegrond (of kennelijk niet-ontvankelijk) is, niet (uitsluitend) wordt genomen door degene die betrokken is geweest bij de

voorbereiding van de primaire beslissing.

In de tweede plaats wordt een evenwichtig gebruik van de voorgestelde voorziening verzekerd door de rechterlijke controle. (...)

Ondergetekenden verwachten dat de rechter met het oog op een goed functionerende bezwaarschriftprocedure en op een zinvolle behandeling van het beroep nauwgezet zal toezien op een zorgvuldige toepassing van deze bepaling.

(...)

Ten slotte wordt naar voren gebracht dat zeer wel denkbaar is dat het bestuursorgaan het ook bij kennelijke ongegrondheid van het bezwaar toch nuttig acht op enigerlei wijze mondeling contact te zoeken met de indiener van het bezwaarschrift, hetzij door middel van regulier horen, hetzij informeel. Het kan immers ook in die gevallen nuttig zijn de burger enige uitleg te geven (en; N.o.) om hem zijn mening te laten geven. Door dit contact kunnen enkele van de doeleinden van het horen op de voet van artikel (7:2 Awb; N.o.), zoals nader uiteengezet in de toelichting op dat artikel, niettemin worden verwezenlijkt, ook al zal dit niet leiden tot een wijziging van het bestreden besluit.”

6. Memorie van Toelichting Aanvulling Algemene wet bestuursrecht met een regeling over de behandeling van klachten door bestuursorganen

(Kamerstukken Tweede Kamer 1997-1998, 25 837, nr. 3, pagina 20)

“Gelet op het belang van het horen zal slechts in een beperkt aantal gevallen van het horen kunnen worden afgezien. (Verwezen wordt naar artikel 7:3 Awb; N.o.).

(...)

Daarnaast wordt voorzien in de mogelijkheid om van het horen af te zien indien de klacht kennelijk ongegrond is. Horen in dat soort gevallen zal veelal weinig meer kunnen toevoegen en zal veelal niet opwegen tegen de daarmee gemoeide bestuurslasten.”